2) Articolul 201 alineatul (3) al doilea paragraf din CVC trebuie interpretat în sensul că se poate angaja și răspunderea unei persoane fizice care nici nu a efectuat ea însăși acțiunea menționată la acest paragraf („[a] oferit informațiile necesare la întocmirea declarației") și nici nu poate fi trasă la răspundere pentru efectuarea acestei acțiuni în calitate de administrator, dar care a contribuit îndeaproape la conceperea și crearea ulterioară a unei structuri de societăți și fluxuri comerciale în cadrul căreia, ulterior, (alte persoane) „au oferit informațiile necesare pentru întocmirea declarației"?

3) Condiția prevăzută la articolul 201 alineatul (3) al doilea paragraf din CVC, potrivit căreia „[persoanele] care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației […] știau sau […] ar fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false" trebuie interpretată în sensul că persoanele fizice și persoanele juridice care sunt operatori economici experimentați nu pot fi trase la răspundere pentru plata unor taxe vamale suplimentare atunci când, în scopul evitării plății unor taxe suplimentare, acestea creează o structură tranzacțională abia după ce anumiți experți recunoscuți în domeniul dreptului vamal le-au confirmat că o asemenea structură este admisibilă din punct de vedere juridic și fiscal?

4) Articolul 221 alineatul (4) din CVC trebuie interpretat în sensul că termenul de trei ani nu se prelungește atunci când, după expirarea termenului menționat la articolul 221 alineatul (3) prima teză din CVC, se constată că taxele la import care se aplică în conformitate cu articolul 201 din CVC, ca urmare a depunerii unei declarații vamale de punere a mărfurilor în liberă circulație nu au fost colectate anterior din cauza unor informații false sau incomplete în declarație?

5) Articolul 221 alineatele (3) și (4) din CVC trebuie interpretat în sensul că, în condițiile în care unui debitor vamal i-a fost comunicată valoarea taxelor pe care le datorează pe baza unei declarații vamale de import, iar debitorul a introdus împotriva acestei comunicări o acțiune în sensul articolului 243 din CVC, autoritățile vamale pot solicita ulterior plata taxelor la import datorate conform legii, pe baza aceleiași declarații vamale, în plus față de această comunicare atacată în instanță și fără a lua în considerare dispozițiile articolului 221 alineatul (4) din CVC?

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).

([2]) Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).

([3]) Regulamentul Consiliului din 29 octombrie 1975 privind organizarea comună a piețelor în sectorul cărnii de pasăre (JO 1975, L 282, , p. 77, Ediție specială, 03/vol. 2, p. 103).

([4]) Regulamentul Comisiei din 28 iunie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a sistemului de drepturi de import suplimentare și de stabilire a drepturilor de import suplimentare în sectoarele cărnii de pasăre și ouălor și pentru albumina din ouă și de abrogare a Regulamentului nr. 163/67/CEE (JO 1995, L 145, p. 47, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 92).

Recurs introdus la 7 noiembrie 2016 de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 9 septembrie 2016 în cauza T-159/15, Puma SE/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

(Cauza C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentanți: D. Hanf, D. Botis, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Puma SE

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

— anularea în întregime a hotărârii atacate;

— obligarea Puma SE la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Oficiu.

Motivele și principalele argumente

În primul rând, întrucât a constatat că cele trei decizii anterioare ale Oficiului fuseseră „invocate în mod corespunzător" de Puma în scopul conformării cu obligația sa de a demonstra renumele mărcilor Puma [norma 19 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95 ([1])], Tribunalul a încălcat poziția și obligațiile procedurale ale Oficiului în procedurile *inter partes* în fața Oficiului, cu încălcarea articolului 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 ([2]) și principiul bunei administrări. Prin această constatare, Tribunalul a admis că această obligație putea fi îndeplinită prin intermediul unor trimiteri generale și imprecise la documente prezentate în cadrul procedurilor de opoziție anterioare care implicau părți diferite – și la care cealaltă parte din procedura de opoziție în cauză nu era parte.

Întrucât Oficiul nu poate ignora, ci trebuie să respecte, dreptul celeilalte părți de a fi ascultate (articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009), această constatare a Tribunalului constrânge în mod necesar Oficiul să adopte un rol activ în procedurile *inter partes*. Acest lucru aduce atingere caracterului contradictoriu al acestor proceduri, obligației de neutralitate a Oficiului, precum și bunei administrări a acestor proceduri.

În al doilea rând, întrucât a calificat drept „practică decizională" a Oficiului deciziile anterioare ale Oficiului invocate de Puma, Tribunalul nu a respectat caracterul contradictoriu al procedurilor *inter partes* și noțiunea „renume" în sensul articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009. Această nerespectare dublă a condus la o dublă încălcare corespunzătoare a principiului bunei administrări.

Pe de o parte, condiția prealabilă aplicării înseși a jurisprudenței Technopol nu este îndeplinită în speță – o procedură *inter partes* – întrucât această jurisprudență referitoare la obligația Oficiului de a identifica din oficiu faptele pertinente ale litigiului pentru a statua nu vizează decât procedurile *ex parte*. În orice caz, ținând seama de absența inevitabilă a unei „practici decizionale" specifice a Oficiului în ceea ce privește renumele mărcilor Puma, nu ar fi deloc suficient să existe o obligație de a motiva neaplicarea, în scopul prezentei proceduri, a constatărilor referitoare la renumele mărcilor Puma enunțate în deciziile anterioare.

Pe de altă parte, Tribunalul nu putea – fără să încalce principiul contradictorialității care guvernează procedurile *inter partes* care este prevăzut la articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 – să deducă din principiul bunei administrări că o obligație suplimentară se impunea Camerei de recurs de a invita din oficiu Puma să prezinte probe suplimentare ale renumelui pe care îl revendicase pentru mărcile Puma.

În al treilea rând, constatarea Tribunalului privind obligația care incumbă Oficiului de a invita din oficiu Puma să prezinte probe suplimentare a încălcat în plus articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 (aplicabil în temeiul normei 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95), care se aplică exclusiv probelor prezentate de părți din proprie inițiativă.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Noord-Holland (Țările de Jos) la 7 decembrie 2016 – X BV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

(Cauza C-631/16)

(2017/C 086/08)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Noord-Holland